

stolens afgørelse i sagen C-68/89 Kommissionen mod Kongeriget Nederlandene, hvor det fastslås, at det ikke ved en EF-statsborgers indrejse i en medlemsstat kan kræves, at den pågældende godtgør at tilhøre en af de kategorier af personer, der er omfattet af EF-reglerne. Da EØS-statsborgere fra den 1. januar 1994 har samme ret til at indrejse på en medlemsstats område som EF-statsborgere, omfatter praksisændringen tillige EØS-statsborgere.

Efter den hidtidige praksis, kunne politiet bl.a. forspørge en indrejsende tilhørende den nævnte personkreds, om vedkommendes rejsemål og formål med indrejse for at sikre, at vedkommende var omfattet af EF-reglerne.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen giver mulighed for, at en statsborger i en EF-stat eller en EØS-medlemsstat kan opholde sig her i landet i mere end 3 måneder, såfremt den pågældende er arbejdssøgende.

Ændringen er en følge af, at Domstolen i sagen C-292/89 The Queen mod Immigration Appeal Tribunal (Antonissen) har fastslået, at en arbejdssøgendes ophold kan tidsbegrænses, men at der for at tilgodese formålet med artikel 48 i Traktat om Den Europæiske Union skal gives den pågældende en rimelig frist til i den pågældende medlemsstat at få kendskab til de beskæftigelsestilbud, der svarer til den pågældendes erhvervmæssige kvalifikationer, og til i givet fald at foretage det fornødne for at blive ansat. Domstolen godkendte i den konkrete sag en frist på seks måneder.

Det bemærkes, at bestemmelsen i overensstemmelse med præmisserne i den nævnte dom forudsættes administreret lempeligt, såfremt EF- eller EØS-statsborgeren ved 6-måneders-periodens udløb beviser, at han fortsat er arbejdssøgende og faktisk har reelle chancer for at opnå ansættelse.

I stk. 2 indsættes en ny bestemmelse om tredjelandssstatsborgere, der er omfattet af EF-reglerne. Det drejer sig om familiemedlemmer til statsborgere i EF- eller EØS-landene. Der er tale om en præcisering af den tidligere bestemmelse i § 2, stk. 1, idet det ikke tidligere klart fremgik af bestemmelsen, i hvilket omfang sådanne familiemedlemmer kunne opholde sig her i landet uden tilladelse.

Med ændringen, der svarer til Direktoratet for Udlændinges hidtidige praksis og er i overensstemmelse med artikel 3, stk. 2, i Rådets direktiv 68/360/EØF og Rådets direktiv 73/148/EØF, fastslås det, at der kan kræves indrejsevisum af familiemedlemmer, der ikke er EF- eller EØS-statsborgere, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

En tredjelandssstatsborger kan indrejse og opholde sig i Danmark i samme periode som den EF- eller EØS-statsborger, som den pågældende er i familie med. Såfremt en tredjelandssstatsborger ønsker at opholde sig i Danmark i mere end 3 måneder sammen med en arbejdssøgende EF- eller EØS-statsborger, skal den pågældende indhente tilladelse hertil fra Direktoratet for Udlændinge, normalt i form af en forlænget udrejsefrist efter udlændingebekendtgørelsens § 20.

Til nr. 2

Betegnelsen »De europæiske Fællesskaber« foreslås ændret til »Det Europæiske Fællesskab« som en konsekvens af Traktat om Den Europæiske Union.

Til nr. 3

Den foreslåede bestemmelse svarer til den hidtidige bestemmelse i udlændingebekendtgørelsens § 20, stk. 2, og regulerer den særlige situation, hvor en udlænding, der er visumfri, har opholdstilladelse i et andet nordisk land. Ved at overføre denne bestemmelse til loven samles reglerne om varigheden af visumfritagne udlændinges lovlige ophold her i landet på ét sted.

Til nr. 4

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 4, stk. 3, kan visum gives til en eller flere indrejser med ret til i alt 3 måneders ophold inden for et nærmere fastsat tidsrum.

Bestemmelsen indebærer, at der i de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de sidste 6 måneder har opholdt sig i Danmark eller i et andet nordisk land. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog alene den tid, hvori udlændingen inden for de sidste 6 måneder har haft ophold i Danmark. Bestemmelsen svarer til reglen i § 3 om visumfritagne personers ophold og svarer til Direktoratet for Udlændinges praksis.

Den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 3, sidste pkt., svarer til den foreslåede bestemmelse i § 3, sidste pkt., jf. forslaget § 1, nr. 3, hvortil der henvises.

Til nr. 5

Som noget nyt indføres der en bestemmelse i stk. 6, 1. pkt., hvorefter en ansøgning om humanitær opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, kun kan indgives af personer, der opholder sig her i landet. Indgives en sådan ansøgning af personer, der opholder sig i udlandet, herunder af personer, der efter at have fået